

Arrest

nr. 98 570 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Wit-Russische origine te zijn, afkomstig uit de regio Zakarpattya (Transkarpatië), Oekraïne. In 1996 werd uw dochter A. (...) ontvoerd en verkracht. Een getuige in het gebouw waar zij was vastgehouden was in eerste instantie bereid om verklaringen af te leggen. Later trok hij deze echter in, zodat het strafonderzoek stopgezet werd. Hierdoor keerde u zich tegen de Oekraïense autoriteiten. U begon informatie te verzamelen over lokale gezagsdragers. In 1999 reisde u naar Polen. In eerste instantie wilde u de door u verzamelde informatie laten publiceren in de media, hetgeen evenwel niet lukte. Daarop kwam u in contact met agenten van de Poolse contraspionagedienst. U werd door hen ingelijfd. In de lente van het jaar 2000 keerde u terug

naar Oekraïne. U gaf zich in mei van dat jaar vrijwillig aan bij de Oekraïense Dienst voor Nationale Veiligheid (SBU). Er werd een strafzaak tegen u geopend wegens landverraad en het verlenen aan medewerking aan buitenlandse geheime diensten. U kreeg een voorwaardelijke straf van 15 jaar. Ondanks deze veroordeling bleef u verder werken voor de Poolse geheime dienst. In 2003 werd u door het diensthoofd van de afdeling contraspionage van de SBU gewaarschuwd dat u opgepakt zou worden. Wegens informatie die u had doorgespeeld waren twee hooggeplaatste personen van de SBU ontslagen. Daarop bracht een andere medewerker van de SBU u naar Hongarije. U vroeg in eerste instantie asiel aan in Zweden in mei 2003. Omdat er een Duits visum in uw paspoort stond, werd uw asielaanvraag daar niet behandeld. U ging echter naar België en vroeg asiel aan op 16 oktober 2003. Uw asielaanvraag werd niet ten gronde behandeld omwille van het feit dat Duitsland hiervoor verantwoordelijk was. In 2004 reisde u op illegale wijze naar Oekraïne omdat uw gezin er problemen kende die u moest oplossen. In december 2004 reisde u naar Duitsland en vervolgens naar België. U vroeg opnieuw asiel aan in België op 18 april 2005. Opnieuw werd uw asielaanvraag afgewezen omdat Duitsland hiervoor verantwoordelijk was onder de Dublinreglementering. U trok hierna door verschillende Europese landen, zonder asiel aan te vragen. Op 2 mei 2006 vroeg u opnieuw asiel aan in België. Uw asielaanvraag werd om dezelfde redenen als bij uw tweede asielaanvraag afgewezen. U werd hierna door de Belgische autoriteiten gerepatrieerd naar Duitsland. Na enkele maanden werd u door Duitsland gerepatrieerd naar Oekraïne. Aan de grensovergang op de luchthaven van Kiev kende u problemen met de grenswachters. Na betaling van smeergeld mocht u evenwel toch verder reizen. U reisde verder naar de regio Transkarpatië. U verbleef afwisselend in drie verschillende dorpen. In april 2007 overleed uw echtgenote. In oktober 2007 vertrok u naar Egypte om zich daar te vestigen. In mei 2008 reisde u naar Israël. U leerde er een man, R. (...), kennen met wie u bevriend raakte. Na verloop van tijd vertelde R. (...) u dat zijn oom geopereerd diende te worden en dat daarvoor een bloeddonor nodig was. Omdat jullie bloedgroep overeenstemde, ging u akkoord. Op 1 juli 2008 reisden jullie naar Istanbul, Turkije. Daar vertelde men u dat de operatie plaats zou vinden in Pristina, Kosovo. Nadat de operatie in Pristina plaats had gevonden, kwam u evenwel te weten dat één van uw nieren verwijderd was. Toen u hard begon te protesteren en ermee dreigde de zaak openbaar te maken – de ontvanger van uw nier was een Israëlische bouwmaatschappij – werd ermee gedreigd dat men aan de Oekraïense ambassade zou laten weten dat u banden had met Palestijnse terroristen. U werd naar het kantoor van de arts geroepen. Daar sprak u telefonisch met een medewerker van de Oekraïense ambassade in Israël. Hij vertelde u dat de ambassade informatie had ontvangen dat u banden had met Palestijnse terroristen en dat daarop een gevangenisstraf van tien jaar staat. Na ongeveer een week in Kosovo reisde u via Istanbul en Moskou naar Oekraïne. Na een tweetal weken reisde u terug naar Egypte. U wilde van daaruit naar Israël reizen om wraak te nemen op R. (...) maar aan de Israëlische grens werd u tegengehouden. U reisde vanuit Egypte terug naar Oekraïne. In Kiev kwam u een man tegen aan wie u uw verhaal vertelde. Hij zei dat hij een advocaat van Joodse origine kende in Poti, Georgië. Eind september 2008 wilde u via Abkhazië naar Poti reizen. In Abkhazië werd u evenwel tegengehouden door militairen, en opgesloten. U werd 'gekocht' door de directeur van Sukhum-Bank en gedwongen op zijn domein te werken. Met een list slaagde u erin om de directeur ermee te laten instemmen dat u naar Duitsland zou reizen. In Duitsland kon u ontsnappen aan uw begeleider en u vluchtte naar België. U vroeg opnieuw asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 17 augustus 2009.

B. Motivering

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne een zeer lange gevangenisstraf te wachten staat. Enerzijds zou u in 2000 voorwaardelijk veroordeeld zijn tot vijftien jaar opsluiting wegens landverraad en het bieden van medewerking aan buitenlandse geheime diensten. Na deze veroordeling zou u echter verder blijven werken zijn voor de Poolse contraspionagedienst, waarvoor men u in 2003 zou hebben willen arresteren. Daarenboven zou u tien jaar gevangenisstraf riskeren omwille van een valse beschuldiging uit 2008 dat u banden zou hebben met Palestijnse terroristen. (CGVS, p.12, 13, 16)

Er dient echter opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk maakt dat u werkelijk omwille van deze feiten vervolgd zou worden in Oekraïne.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, wat betreft de valse beschuldiging van banden met Palestijnse terroristen, zelf niet bleek te weten of u hier überhaupt (officieel) voor gezocht wordt door de Oekraïense of de Israëlische autoriteiten. (CGVS, p.21) Ook wat betreft uw veroordeling voor landverraad bleek u niet te weten of u tot op heden officieel gezocht wordt. (CGVS, p.17-18)

Er dient vastgesteld te worden dat u sinds uw aanvankelijke vlucht uit Oekraïne in 2003 omwille van een nakende arrestatie op beschuldiging van spionage, nog herhaaldelijk op legale wijze het land hebt kunnen betreden en verlaten. Zo zou u in oktober 2007 met het vliegtuig vanuit Lvov naar Egypte gereisd zijn; in 2008 vanuit Moskou met de trein naar Kiev gereisd zijn; in de zomer van 2008 vanuit Lvov opnieuw naar Egypte gereisd zijn; in september 2008 opnieuw vanuit Moskou met de trein naar Kiev gereisd zijn; en in september 2008 ook nog vanuit Oekraïne met de trein naar Adler, in Rusland, gereisd zijn. (CGVS, p.8, 10, 11, 12) Alvast met betrekking tot uw reis naar Egypte in 2007 (de eerste keer dat u legaal Oekraïne zou hebben verlaten sinds uw vlucht in 2003) en bij uw eerste reis naar Kiev vanuit Moskou in 2008, verklaarde u dat u met uw eigen paspoort reisde. (CGVS, p.8, 11) Bij uw reizen naar Egypte of vanuit Moskou naar Kiev zou u geen problemen hebben gekend bij de grenscontroles. (CGVS, p.8, 11) De vaststelling dat u vrij Oekraïne in en uit kon reizen in de periode 2007-2008 ondermijnt in ernstige mate uw verklaring als zou u (officieel) opgespoord zijn geweest in

Oekraïne na uw vlucht uit dit land in 2003 (CGVS, p.17). Deze vlucht zou bovendien ingegeven zijn omdat de Oekraïense autoriteiten van plan zouden zijn geweest om u te arresteren omdat u ondanks uw veroordeling tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van vijftien jaar, verder zou zijn blijven spioneren voor de Poolse geheime dienst – uw werk zou zelfs hebben geleid tot het ontslag van twee hooggeplaatste officieren van de SBU. (CGVS, p.13, 14) Enkele van de bovenvermelde reizen vonden bovendien plaats toen u reeds (vals)elijk was beschuldigd van banden met Palestijnse terroristen, waarvoor u volgens de Oekraïense ambassade nog eens tien jaar gevangenis riskeerde. Indien u werkelijk voor dergelijke zwaarwichtige feiten zou zijn opgespoord (of ervan beschuldigd zou zijn), is het geenszins geloofwaardig te noemen dat u zonder enig probleem Oekraïne kon in- en uitreizen. U verklaarde dat men er geen probleem van maakt wanneer een persoon als toerist vertrekt, en dat de controles vaak oppervlakkig waren. (CGVS, p.8, 11) Deze verklaring kan geenszins volstaan. Een belangrijke functie van een grenscontrole is om na te gaan wie er het land binnenkomt of verlaat. Indien een persoon werkelijk zou worden opgespoord voor het uitzitten van een langdurige gevangenisstraf of indien hij werkelijk beschuldigd werd van banden met (Palestijnse) terroristen, is het geenszins aannemelijk dat het hem toegestaan zou worden om het land te verlaten, of binnen te komen zonder verdere gevolgen, zeker wanneer deze persoon onder zijn eigen identiteit reist.

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw vermeende banden met Palestijnse terroristen nog op een ander punt niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat u in 2008, nadat deze valse beschuldiging zou zijn geuit, nog terug wilde keren naar Israël. U zou het land niet hebben mogen betreden van de Israëlische grenswachters (zij zouden u niet gezegd hebben waarom), maar u maakte verder geen melding van problemen. U zou niet vastgehouden zijn aan de grens. (CGVS, p.22; DVZ verklaringen 4e asielaanvraag, rubriek 36) De vaststelling dat de Israëlische autoriteiten niet méér zouden hebben gedaan is niet aannemelijk te noemen indien u werkelijk in die mate zou zijn beschuldigd van banden met Palestijnse terroristen dat de Israëli's de Oekraïense overheid hiervan zouden hebben ingelicht (CGVS, p.21).

Zoals reeds eerder werd vastgesteld, keerde u nog verscheidene malen vrijwillig en op legale wijze terug naar Oekraïne nadat de door u verklaarde problemen begonnen zouden zijn, en dit terwijl u een onbeperkt, legaal verblijf genoot in een derde land, i.e. Egypte (CGVS, p.10). Daarenboven trad u tijdens huidige asielprocedure nog in contact met een medewerker van de Oekraïense ambassade in Brussel. U zou deze persoon op straat in Brussel hebben leren kennen. U zou hem gevraagd hebben of het consulaat in Brussel contact op kon nemen met dat in Egypte omdat u een kopie van uw paspoort, dat u nodig had voor een andere verblijfsprocedure in België, wilde bekomen. (CGVS, p.4) Het vrijwillig in contact treden met de autoriteiten van uw land van herkomst, door wie u vervolging vreest, én het meermaals vrijwillig terugkeren naar het land van herkomst nadat de voorgehouden vervolging begonnen zou zijn, ondermijnen in ernstige mate de ernst van de door u verklaarde vrees. Immers, van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert, mag verwacht worden dat hij zich, zeker tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag, onthoudt van elk contact met de autoriteiten van zijn land van herkomst. Eveneens kan van een dergelijke persoon verwacht worden dat hij niet meer vrijwillig terugkeert naar dit land, zeker indien hij elders een verblijfsalternatief heeft en hij niet weet of hij in zijn land van herkomst (nog) opgespoord wordt.

Tot slot dient vastgesteld dat u in het kader van uw asielaanvraag geen documenten neerlegt. Los van het belang van documenten voor het staven van uw identiteit, is het opvallend dat u voor geen van de door u aangehaalde zaken waarin u wordt beschuldigd, enig begin van bewijs kan neerleggen. Zeker inzake uw vermeende veroordeling voor landverraad en samenwerking met buitenlandse geheime diensten mag verwacht worden dat u hiervan enig bewijs zou kunnen neerleggen. De vaststelling dat u dit niet doet, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en

van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de niet nader gepreciseerd opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden. Waar verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht inroept, vergezeld van een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de

motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Inzake de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoekende partij omtrent de vraag of zij voor de valse beschuldiging van banden met Palestijnse terroristen (officieel) wordt gezocht en omtrent de vraag of zij voor wat betreft haar veroordeling voor landverraad tot op heden officieel wordt gezocht, stelt verzoekende partij betreffende de eerste onwetendheid dat zij van het telefonisch contact met de ambassade weet dat men op de hoogte is van de feiten en betreffende de tweede onwetendheid dat zij niet meer effectief naar haar land is teruggekeerd, maar wel vermoedt dat men haar zoekt.

2.2.5.2. Aangaande het feit dat verzoekende partij niet op de hoogte is of zij voor de valse beschuldiging van banden met Palestijnse terroristen (officieel) wordt gezocht, merkt de Raad op dat de opmerking van verzoekende partij dat zij weet dat men op de hoogte is van de feiten, geenszins inhoudt dat zij ook (officieel) wordt gezocht. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partij niet weet of zij voor haar veroordeling voor landverraad tot op heden officieel wordt gezocht, stelt de Raad vast dat de opmerking van verzoekende partij dat zij een vermoeden heeft te worden gezocht een bevestiging is van verzoekende partij haar onwetendheid desbetreffende, daar verzoekende partij op deze manier zelf aangeeft niet met zekerheid te weten of zij effectief officieel wordt gezocht. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden blijven aldus onverminderd overeind.

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij sinds haar aanvankelijke vlucht uit Oekraïne in 2003 nog herhaaldelijk op legale wijze het land heeft kunnen betreden en verlaten, stelt verzoekende partij dat het steeds om zeer korte periodes ging. Inzake haar reis naar Egypte in 2007 en haar eerste reis naar Kiev vanuit Moskou in 2008, verwijst verzoekende partij naar haar verklaring tijdens het gehoor waarbij door haar werd gesteld dat men er geen probleem van maakt wanneer een persoon als toerist vertrekt, en dat de controles vaak oppervlakkig waren. Verzoekende partij voegt eraan toe dat zij op voormelde treinreis van Moskou naar Kiev niet werd gecontroleerd.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij in gebreke blijft. Daar waar verzoekende partij opwerpt dat het slechts om zeer korte periodes ging, ziet de Raad niet in hoe dit argument de desbetreffende motivering kan weerleggen. Daarenboven stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekende partij betreffende het niet te zijn gecontroleerd op voormelde treinreis flagrant strijdig is aan haar navolgend antwoord op het Commissariaat-generaal op de vraag of zij onderweg een grenscontrole heeft gehad: "*Verplicht*" (administratief dossier, stuk 4, p. 11). Deze opvallende tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. De vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij vrij Oekraïne in en uit kon reizen in de periode 2007-2008, blijft onverminderd overeind. De Raad is van oordeel dat verwerende partij terecht meent dat deze vaststelling in ernstige mate de geloofwaardigheid ondermijnt van de verklaring van verzoekende partij dat zij (officieel) opgespoord zou zijn geweest in Oekraïne na haar vlucht uit dit land in 2003.

2.2.7. Daar waar verwerende partij betreffende het feit dat verzoekende partij Israël niet mocht betreden van de Israëlische grenswachters maar hierbij niet zou zijn vastgehouden, stelt dat het niet aannemelijk is dat de Israëlische autoriteiten niet méér zouden hebben gedaan, beperkt verzoekende partij zich tot het stellen dat dit wel degelijk aannemelijk is. De Raad wijst er evenwel op dat het louter stellen een andere mening te zijn toegedaan niet van dien aard is desbetreffende motivering te weerleggen. Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij met bovenstaand argument in gebreke blijft.

2.2.8. Ten slotte wijst de Raad erop dat de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij voor geen van de door haar aangehaalde zaken waarin zij wordt beschuldigd enig begin van bewijs kan neerleggen, terwijl zeker inzake haar vermeende veroordeling voor landverraad en samenwerking met buitenlandse geheime diensten verwacht mag worden dat zij hiervan enig bewijs zou kunnen aanbrengen, door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9. Voormelde flagrante onwetendheden, onaannemelijkheden en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT